

ellers ligeberettiget myndig Arving er til Stede, maa overtage Gaarden, der da maa bestyres og drives af Andre — undertiden en Formynder, undertiden en Moder, der har Besiddelsesret for Livstid, undertiden, hvis hun atter gifter sig, en Stedfader. Det vil let skjønnes, at en saadan Undenhaandsdrift af en Eiendom hverken i national- eller landøkonomisk Henseende kan være ønskelig, allerminst under en Stedfaders Bestyrelse, der ved sin Hustrus Død maa fortrække og derfor er henvist til forud at gjøre sig Gaarden faa indbringende som muligt. Ikke fjeldent bliver Gaarden med Øvrighedens Tilladelse fulgt af den Mindreaariges Formynder, og den gaar saaledes ud af Slægten, hvor den ved en friere Arvelovgivning, der vilde have tilladt dens Overdragelse til en myndig Arving, maaske vilde være bleven bevaret i den.

Der er saaledes næppe nogen Grund til af Hensyn til Gaardenes Bevarelse i Slægterne og en deraf følgende velstillet Bondestand at holde paa den særlige bornholmste Arvegangsmaade, da den, som viist, endog kan virke lige imod sin formodede Hensigt.

Men hertil kommer, at Fordn. af 14de Oktbr. 1773, der ordner Arvegangen, efter Alles Mening lider af saa mange Uklarheder, at den er meget vanskelig at anvende, og derigjennem giver Anledning til Processer, som ellers ikke vilde være opstaaede.

De ikke faa Mlemper, der saaledes ere knyttede til Fordn. af 14de Oktbr. 1773, have fremkaldt et baade levende og almindeligt Ønske hos Befolkningen paa Bornholm om at faae Forordningen ophævet, og da Udvalget efter Alt, hvad der foreligger, ikke har kunnet oine tilsvarende Fordele ved dens Benyttelse, maa det anse Ønsket som berettiget, og da det tillige finder det rigtigt og naturligt, at den almindelige danske Arvelovgivning omfatter alle Landets Dele, kan Udvalget ganske slutte sig til Tanken i det foreliggende Lovforslag.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder har det vel vaakt nogen Tvivl i Udvalget, om ikke Bestemmelsen i § 3, hvorefter Eiendomme med kun 1 Td. bornholmst Hartkorn falde ind under Loven, turde være lidt betænkkelig, al den Stund Eiendomme af en saadan Størrelse vistnok nærmere maa kaldes Huse end Gaarde og saaledes strengt taget falde udenfor Lovforslagets Ramme. Ligeledes har det været Gjenstand for Udvalgets Overveelse, om ikke den i § 4 givne Tidsfrist for Lovens Strafftræden maatte være vel kort; men ingen af de nævnte Punkter have dog vaakt saadanne Betænkligheder, at man har fundet sig foranlediget til at stille Forslag til Ændringer, og Udvalget indstiller derfor enstemmig Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Breinholt.

Frijs,
Formand.

M. P. Jensen,
Ordfører.

Oxenbøll.

Strandstov.